

— Да не би пъкъ да си видѣла нѣкѣждѣ на друго мѣсто хора, а? — пакъ попита земята.

Но кометата само се смѣеше. Главата и опашката ѝ се трѣсѣха отъ смѣхъ и земята не на шега се обиди. Тя все още мислѣше, какъ да накара кометата да се вразуми. И слѣдъ доста мислене извика: „Да не си срѣщнала пъкъ и глупци нѣколко, а?“

— Ха-ха-ха-хаааа! Сега кометата се смѣеше толкова силно, че една частъ отъ опашката ѝ се откъсна. Земята се уплаши, а умнитѣ хора по нея, които гледаха прѣзъ далекогледитѣ си, силно се очудиха; защото такава нѣщо тѣ не бѣха виждали още никога. Но кометата все продължаваше да се смѣе и не можа да се удържи отъ смѣхъ. Ето че се откъсна и втората ѝ опашка, послѣ и третата... И кометата се разпрѣсна по всички посоки на небето. Цѣлото пространство се изпълни съ искри, които лъщѣха на лѣво и на дѣсно; нѣколко отъ тѣхъ паднаха на земята въвъ видъ на голѣми камъни, а една се сгромоляса върху единъ ученъ човѣкъ и направи него и далекогледа му на пестилъ.

А когато огнениятъ дѣждъ прѣстана, отъ кометата и дия не остана.

— Тя се пукна отъ гордостъ, каза земята. Лошо е само, че умрѣ прѣди да ми разкаже, какво е видѣла прѣзъ пжтуването си.

— Да, тогава сигурно бихте научили много работи! забѣлѣза ядовито мѣсецътъ и се изсмѣ, защото той пакъ бѣше пѣленъ.

— Млѣкъ! извика сърдито земятъ. Да си сбирашъ устата и да си гледашъ работата! Точно 13 пжти трѣбва да се завъртишъ около мене, докато обиколя азъ веднѣжъ слънцето. Инакъ ще се развали календарътъ“!